

ספר תיקון הברית

על שמירת ותיקון פגם הברית דיניו ומנהגיו

סדר בראשית

חלק ז

אור הזוהר 407 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

ישורנה, ה' ירחם.

ויש שרצו להציל על ידי אינטערנעט מבוקר (פילטערעד) שלא יכניסו לתוכו דברים שפלים – ולאמיתו, לבקרו כראוי הוא מן הנמנע לפי המצב שעד הנה כמו שרואין בחוש, ואין בו כי אם הצלה פורתא – ואף בזה כל המשתמש בו מכניס עצמו לסכנות גדולות – ומה נורא המצב שההמון מתרשלים גם בזה ובחרים יותר במה שאינו מבוקר כלל הגם דגרוע פי אלף מזה בלי שום דמיון וערך.

והנה חבל הנסיונות הקשורים לכלים הנ"ל, קשה לפורטם כי רבים הם, ועם כל זה, **ראוי להבהיר איזה נקודות כדי שבינו עד כמה חובת כל אחד ואחד להקהל ולעמוד על נפשו להציל נפשו ונפש דורותיו.**

ראשית דבר, עלינו לדעת דכדי לא להכשל בעניני עריות החמורים, חובת האדם ההתרחקות מהסתכלות^מ, דלולא זאת לא ישלוט ברוחו אפילו

ולא עוד אלא שגם עניני המסחר בעצמם מעורב בהם מראות מגונות ופרוצות^מ מאוד כדרך הגוים, ולכן כל מי שמקשר הקאמפיוטער בקשר הזה של האינטערנעט עומד תמיד כפסע בינו לבין המות רחמנא ליצלן – וכבר ירדו גדולים וטובים, יראים וחרדים קטנים וגדולים לבורות נשברים, ונאחזו במצודת מלאך המשחית המכלה מנפש ועד בשר^מ – ובמשך זמן קצר כבר נחרבו בתים שלמים ונפשות הרבה של בחורים וילדים וגם אברכים ובעלי בתים – ונשים ובתולות – והמגיפה מתפשטת והולכת בלי מעצור ה' ישמרנו.

והחורבן הזה הוא גדול עד כדי כך, שאף המתוקנים שבאומות העולם צועקים מרה על התוצאות הנוראות ומזהירין להגוים להתרחק מהכיעור – וכל מנהיגי ישראל מנהלים ומחנכים בכל קצוות העולם יודעים כבר להעיד על החורבן הנורא בקדושת ישראל, שהולך וגובר, ואחריתה מי

לעיל בזוהר הקדוש ובקב הישר), הרי ידוע גם מה שאמרו גדולי הרופאים, אחד מאלף מת משאר חולאים והאלף מת בעבור פזור דרכים בעון זה, כמו שכתוב בשולחן ערוך אורח חיים סימן ר"מ זה לשונו: שכבת זרע הוא כח הגוף ומאור עיניו של האדם, וכל זמן שתצא ביותר כח, הגוף כלה וחיייו ואובדים רחמנא ליצלן, לפיכך צריך האדם לזוהר בזה ביותר.

ובספר 'מזור ותרופה' כתב מעשה נורא: רופא אחד ראה עלם צעיר במבחר ימיו אשר נתגעל בעון זה, משוגג נפל לרצון ומרצון למזיד, עד אשר לא יכל לעצור עוד בעצמו, והיה זב מאליו גם במשך היום רחמנא ליצלן, עד כי נחלשו חושיו, כהו עיניו, שבץ אחזו, אישון עינו הלך ורחב, לא הועילו שום תרופות למכתו, אף כי האכילוהו מאכלים טובים, אבל מרוב חולשתו, הטוחנות לא היה ביכלתו לעכל, ונשאר כפסע בינו לבין המות, וכשכור מתנועע הנה והנה רחמנא ליצלן, ולבסוף נאנח וגעה כשור טבוח, ובימים לא כבירים בצקה חזהו וימת ביסורים קשים וירד לדין שאול רחמנא ליצלן. (ראה זוהר הקדוש בראשית דף נו:).

מו כתב החינוך (מצוה שפ"ז) דעל ידי מצוה זו של ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם, ישמר האדם מחטאו לד' כל ימיו. והמצוה הזאת יסוד גדול בדת. ואם תעבור פעם אחת

מד נתבונן קצת בדברי קהלת שאמר "טוב מראה עינים מהלך נפש", אמר ריש לקיש, טוב מראה עינים באשה יותר מגופו של מעשה (מסכת יומא דף ע"ד עמוד ב').

וכתב מהר"ם בן חביב בשטתו, יראה דכוונת ריש לקיש להזהיר לבני אדם, דכיון דיש תענוג להסתכל באשה יותר מגופו של מעשה לכן צריך שיפרוש האדם להיות קדוש וצנוע שלא להסתכל בנשים, עד כאן לשונו. (טוב עין)

כתוב בקהלת (סימן א' פסוק ח') "לא תשבע עין לראות", כי המסתכל בעריות איסור כבד הוא עובר, וגדול עונו מנשוא, פוק חזי מאי דהוה לגחז, רחמנא ליצלן. ועוד כתב רבינו יונה **דהוי מומר לדבר אחד חס וחלילה.**

וכתב רבינו האריז"ל **דמתגלגל בעוף הנקרא ראה**, ובעל 'שבט מוסר' הביא מהמקובלים, אף על פי כשאדם מתגלגל בצורת אדם הוא אינו יודע בגלגולו הראשון, אבל כשמתגלגל בצורת בהמה חיה ועוף הוא יודע בגלגולו הראשון, ומיצר ומצטער איך ירד משמים מצורת אדם לצורת בהמה, על ידי עוונותיו רחמנא ליצלן.

מה מלבד פגמים גדולים בענין חילול הבריות שעושה עון זה לו ולדורותיו ולכלל ישראל ברוחניות שנמסר חס וחלילה לידי החיצונים ואינו זוכה לראות פני השכינה (כמבואר

מתרונקין מכל הרגש של קדושה ואף אם לא שינה את לבושו, תחתיה תעמוד הבהרת, ולאט לאט עוזבין גופי תורה כמו זהירות בכשרות ותפלה ושבית, וככה נאבדו בתים שלימים מתוך הקהל רחמנא ליצלן.

והנה הנסיון של קאמפיוטער - אינטערנעט - והסעלילולע"ר והמסתעף הוא דבר שאין גם אחד שיוכל לומר כי לו אין הדבר נוגע שאף אם הוא נקי משימוש בכלים הללו סוף שבאין איזה מזרעו או זרע זרעו לנסיון השתמשות בכלים הללו.

ולשעבר ה' קצת מרחק משערי הנסיון הן מצד ריחוק מקום והן מצד טירחא דגופא או דממונא, והן מצד הבושה כי ה' חשש שיתגלה הדבר באיזה אופן דנסיון העיקרי היתה הטיאטע"ר ומאוי"ו וכנהנה, וכבר אמרו חז"ל למען תהיה יראתו על פניכם (זהו הבושה) לבלתי תחטאו. ועל כל פנים כל ירא שמים היה בידו להתרחק אלפי פרסאות מכל צד נסיון, וכל שכן שהילדים היו נשמרים בשמירה קפדנית.

ובעונותינו הרבים על ידי כלים הללו נתהפך הדבר מקצה לקצה, הקונה כלי זה ומחזיקו בביתו, הנסיון תוך ביתו, ובכל רגע ורגע של המעת לעת, ואין צריך לילך לטיאטע"ר, כי הטיאטע"ר עמו בחצרו אשר יכולין לראות ולהסתכל בו דברים שאין רואין בטיאטע"ר וטעלעוויזי"ע, ואין כאן שום בושה מבני אדם (שזהו סייג גדול נגד היצא"ר כמבואר בחובת הלבבות) כי הוא יושב לבדו עם כלי המשחית. ועל זה לבד תסמר שערות ראש האדם, כי נסיון של

אם כגובה ארזים גבהו, וכלשון האור החיים הקדוש פרשת אחרי (י"ח ג') שכ' "הנה ידוע הוא כי כל מצות אשר צוה ד' לעם קדושו הם מצות שיכול האדם לעמוד בהם ויטה עצמו אל הרצון לעשותם **זולת מצות פרישת העריות הוא דבר שנפשו של אדם מחמדתו ואונסתו עליהם לעשותם** זולת בהתעצמות הרחקת ב' דברים מהאדם והם מרחק הרגש ראות העין ומרחק בחינת החושב, ואם ב' אלו לא יעשה אין אדם שליט ברוח זה לכלותה ממנו, כי כל שלא תהי' לו הרחקת הרגש הראות בדבר הגם שירחיק בחינת החושב לא ישלוט בעצמו לכלות ממנו הכרח החשק, צא ולמד (קידושין דף פא.) ממעשה של רב עמרם רבן של חסידים, שהגם היותו מושלל מבחי' החושב נתנצח מבחינת הראות, עד כאן לשונו הקדוש.

שנית: כי שמירת העריות יסוד קיום כל התורה כלשון האור החיים הקדוש (שם ד' בדיבור המתחיל את משפטי) "כי באמצעות שמירת העריות ימצאו הכנה בנפשותם לקיים מצות עשה כאומרו "את משפטי תעשו", ושמירת כל לאוין כאומרו "חקתי תשמרו", מה שאין כן אם יתעבי מעשיו בדרך ההוא תחלה נפשו כתחלואי הטומאה, ולא יקיים אחת מהנה, כי טומאת חטא זה"ש משרה טומאה על כל איברי האדם וכוחותיו, וכיון שכן כל הלאוין לא ימנע מהן, כי בכל אבר טומאתו בו וכן מצות עשה וכו' כי כאשר יהי' האדם טהור וקדוש מהתיעוב יוליד בטבעו לקיים המצות תמיד, עכ"ל"ק.

וכן החוש מעיד מדי יום ביומו שמיד שנאחזין רחמנא ליצלן ברשת זו של הבעל דבר

אז תמשך אחריה כמה פעמים, דעבירה גוררת עבירה. וגם בגשמיות, כאשר עיניו משוטטות בכל דבר, אז נעשה מבלבל ומוטריד מאד, דמחשבות שבראש מנהיגין הגוף, ובאין רואה דבר, אז יש לו מנוחה והרחבת הדעת אמיתית. וכדברי התוספות סוטה ח. (ד"ה אין), דאחר שראה הערוה פעם אחת שוב מהרהר אחרי' לעולם. ולאידך אשה שלא ראה לא יבא לחשוב עלי'. (ראשית חכמה שער הקדושה פ"ח אות ט"ז).

מז) המוציא זרע לבטלה נידון בגהינם לדורי דורות במדור שנקרא צואה רותחת. - ונבאר קצת מחומר ועונש המוציא זרע לבטלה בידים. - ועד היכן מגיע קדושת ישראל לבין אביהם שבשמים.

בזוהר פרשת תרומה כתב, שנידון בגהינם לדורי דורות במדור שנקרא צואה רותחת, וכן אותם, שחטאו והחטיאו את הרבים - אין מניחים להם לצאת מגיהנם אפילו בשבתות וימים טובים כשאר דאית לון נייחא.

ובזוהר פרשת נח, שלא יקומו בתחיית המתים, ולא יהיה להם חלק לעולם הבא, ובכתבי האר"י זלה"ה כתב, שגורם אריכת הגלות.

לעורר לב האדם נעתיק מה שכתוב בספר "סדר היום" זה לשונו: מה שאמר במסכת נדה: אמר עולא ישב לו קוץ בכריסו, פרש רש"י: הוא מקום למטה אצל הערוה, וצריך למשמש שם כדי להוציאו. תבקע כריסו, ולא יעשה רשע שעה אחת לפני המקום, וה לשונו: אוי לאזניים, שכך שומעות, ולעיניים, שכך רואות, עד היכן מגיע קדושת ישראל לבין אביהם שבשמים, והרואה והשומע זה, איך לא יהיה נזוף כל הימים, כי כמה וכמה פעמים עבר על זה, ומי זה הוא אשר נקי מזה, ויכול כל האדם להקרא רשע מרושע לפני המקום בפה מלא, כיון שעבר על זה כמה פעמים,

ואין צריך לומר, אם הושיט ידו למטה לחכך עצמו, ומן החיכוך

בא לידי חימום, ומן החימום בא לידי שכבת זרע לבטלה, ואין צריך לומר אם הושיט ידו לרצונו בלי סיבה גורמת, ואין צריך לומר אם הקשה עצמו לדעת, ואין צריך לומר אם הוציא בידו זרע לבטלה ככוונה למלאות תאוותו, שהוא שנוי ומרוחק לפני המקום, ואינו זוכה לראות פני השכינה, כמו שאמר "לא יגורך רע", ואין רע אלא העושה מעשה רע, כזה שהוא רע לשמים ורע לבריות, משחית למעלה ומשחית למטה, פוגם למעלה ופוגם למטה, אוי לו ואוי לנפשו! אוי לרוע מזלו! נח לו, שנהפכה שליתו על פניו ולא יצא לאויר העולם. נח לו, שיכרתו ידי, ולא היה עושה מעשה רע כזה. מה כפרה יש לו? כמעט ננעלו ממנו שערי תשובה, ובפרט אם התמיד עצמו בזה ימים ושנים, עד שהורגל בזה, גדול עונו מנשוא, הם המביאים חרון אף בעולם, הם המביאים מגיפות ומיתות בעולם, ובפרט אם לא הרהר צמאנו בזה, עד שבא על זכר או על ערוה, כי הוא עוון פלילי לפני ה'.

- כיצד ירום ראשו? - כיצד יאכל וישתה? - כיצד ילבש בגדים נאים? הרי הבגדים הצואים אשר עליו, בהם לכלך נפשו ורוחו ונשמתו, עד שהרחיקוהו מלפני אדון כל הארץ, וטנף נשמתו היקרה. - כיצד ישמח ויגל? - כיצד ימלא שחוק פיו?

אין דבר העומד בפני התשובה

ודאי אין לו תקנה, אלא ילבש שחורים ויענה בצום נפשו יום אחר יום, עד שהוא עצמו יראה שהוא נכנע ונשבר ונעכל חלבו ודמו ונתמעט תאוותו והנאותו, ולא ישוב אל הנאצות האלה, וילבש שק, וישב על העפר, וילקה בכל יום, עד יסקיף ה' וירא מן השמים, כי חנון ורחום הוא ה' אלוקינו ומרבה להיטיב ולא חפץ במות המת, כי אם בשובו מדרכו וחיה, וימינו פשוטה לקבל שבים הבאים לשוב בכל לב ומתחרטים על עוונותיהם בלב מר ונאנח עד העפר, ולא ישוב עוד לכסלה, ואין דבר העומד בפני התשובה, עד כאן.

עירות שהעידו חז"ל עליה דנפשו של אדם

מחמדתן^מ, ותיקנו חז"ל תקנות הרבה להרחיק

מח) "ונשמרת מכל דבר רע" – הדבר המביא לידי טומאה הכי הגדולה הוא, ההסתכלות בנשים

בספר הקדוש "ראשית חכמה" כתב: ה"קרי" שהוא אחר שכבת זרע לבטלה הוא גם כן פגם בברית, ודומה קצת למוציא זרע לבטלה בידים, והטעם הוא משום דכתיב: "ונשמרת מכל דבר רע", ואמרו חז"ל, שלא יהרהר אדם ביום ויבוא לידי קרי בלילה, והדבר המביא לידי טומאה הוא ההסתכלות בנשים, כמו שאמרו חז"ל: עינא וליבא תרי סרסורי דעבירה הם, העין רואה והלב חומד והאיברים גומרים, ועל זה נצטוונו בתורה ב' פעמים, וכן על כל דבר המביא לידי הרהור, כגון: מגע ושיחה עם האשה.

א. מה שאמר: "ונשמרת מכל דבר רע" – שלא יסתכל באשה יפה אפילו פנויה, ובאשת איש – אפילו מכוערת, ולא בבגדי צבעונים של אשה אפילו שטוחים על הכותל במכיר בעליהם, ולא בבהמה ועוף בשעה שנזקקים זה לזה, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה: אפילו הוא מלא עיניים כמלאך המות יעצום עיניו ולא יסתכל.

ב. מה שאמר: "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם".

בספר "עמוד הגולה" בחשבו שס"ה לא תעשה, שלא לתור אחרי עיניים שנאמר: "לא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם", ודרשו רבותינו זכרונם לברכה: שלא יסתכל בנשים לשם זנות, ואף על גב דבע"א מפיק הסתכלות בנשים מקרא ד"ונשמרת מכל דבר רע" ההוא אין הסתכלות לשם זנות, רק שנהנה בהסתכלות, מטעם זה אסרו רבותינו זכרונם לברכה למנות ולהרצות מעות לידה, וכל דבר שיכול לבוא לידי זנות בנשים אסור, וכן הוא בספר החינוך, ואין לוקים עליו, לפי שאין דבר זה מסוים שנוכל להתרות עליו העובר, כי האדם בנוי בענין שאי אפשר לו שלא יראה בעיניו, ולפעמים רואה יותר מן הראוי לו, עד כאן לשונו.

ג. מה שאמר: "אל תפנו אל האילים" – הוא אזהרה, שלא להסתכל בנשים, כמבואר בזוהר, ומה נקרא הסתכלות? אמרו בגמרא: אמר רב ששת, מפני מה מנו תכשיטין שבחוץ עם תכשיטין שבפנים? – לומר לך, כל המסתכל באצבע קטנה שבאשה כאילו מסתכל במקום התורפה, ועונשו מבואר בזוהר, שיש ממונה על זה לאסתאה ליה ולאסתכלא ולעיניו במה דלא איצטרך ליה בכמה זנונים ובכמה ניאופין האי קאים על קבריה דאתדן האי גופא ותביר ליה עייניו, בגין דאיהו רווח ליה, כד איהו בהאי עלמא ודיליה אינון ובהאי אתר אתדן נשמתא עד דאעלת לון להאי אתר דאיכרי בור, וכמה וכמה נחשים אית ביה דכולהו עקצי ליה להאי נשמתא, ואחאדא לה ודיינה לה.

איסור מגע אשה

בספר הגן כתב: ואסור ליגע באשה והיא אשת איש בידה ובפניה ובכל אבריה מן התורה, שנאמר: "איש איש אל כל שאר בשרו לא תקרבו", והלכה ברורה היא שהקירבה הזאת היא הנגיעה באבר מאבריה כדי להנות מן המגע, והיא מעבירות חמורות שבתורה.

מבואר במסכת סנהדרין, כי ראוי לאדם שיהרג ואל יעבור על זה וזה שאמר שלמה המלך עליו השלום: "מוציא אני מר ממות את האשה אשר היא מצודים וחרמים לבה אסורים ידיה טוב לפני האלוקים יהמלט ממנה" (קהלת ז, כ"ו).

מרבח שיחה עם אשה גורם רעה לעצמו

זה לשון השל"ה: כל מה שאסר באשתו נדה, כמו שאמר לא יאכל עמה, וכן הנגיעה, אסור באשת איש, מקל וחומר מנדה שמותרת ביחוד אסורה בזה אשת איש, שאסורה ביחוד, לא כמו שאמר, אבל הושטת כלי מותר, לפי שאין לבו גס בה, ועיין בשל"ה שקורא תגר על אותן שהולכין במחול עם הנשים, דאפילו המרצה מעות לידה דבעבדתא קא טריד נאמר עליו: יד ליד לא ינקר רע, חס ושלום, כשמשים יד ליד ממש, ולשם שמחה מסתכל בפניה או בידה או בבגדה בפנים

שוחקות וגם משיח עמה, ואפילו היא פנויה שהרי איוב אמר: "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה", ובפרט כי רובם הם נדות ומטמא עצמו במגעיה, גם קורא תגר על מנהג גרוע, שהחתן יושב אצל הכלה קודם החופה ומחבק ומנשק אותה אפילו היא עדיין קטנה, מכל מקום החתן בתוקף אהבתו, יצור מתגבר ובא לידי קרי, ועל כל פנים לידי קישוי, ואמרו חז"ל: המביא עצמו לידי קישוי יהא בנדוי, עיין שם שהאריך בזה, ואיסור דיבור עם נשים אמרו במשנה (אבות א', ה), שאדם המרבה שיחה עם אשה גורם רעה לעצמו, רצונו לומר, שממשיך עליו הלילית הנקראת רעה, ומטמא אותו בקרי ובטל מדברי תורה, כי קודם שבטלו הטבילות היה אסור בדברי תורה, וסופו יורד לגיהנם, לעכל הרע הנדבק בו, ומהו רבוי שיחה עם אשה, תבין ממעשה דרבי יוסי הגלילי עם ברוריה, ומכאן ידן ירא שמים למעט בדיבור עם אשה, ובפרט עם אשתו נדה, וכן על ידי הסתכלות בה מושך עליו רוח הטומאה שבה.

במסכת דרך ארץ: אל תרבה שיחה עם אשה, שכל שיחה של אשה אינו אלא ניאופין, ותחילת הזנות – שיחה, ומתוך השיחה בא לידי שחוק, ומתוך השחוק בא לידי קלות ראש, ואחר כך לידי זנות.

כשם שצריך האדם לפרוש מגוף העבירה, כך צריך לפרוש ממחשבותיה

במשנה: "שחוק וקלות ראש מרגילין את האדם לערוה", וזה לשון ה"ראשית חכמה" בשם הראב"ד, כשם שצריך האדם לפרוש מגוף העבירה, כך צריך לפרוש ממחשבותיה, שלא יהרהר עבירה בלבו, ואם באה לו מחשבה, צריך לאנוס עצמו ולהוציאה מלבו, וכל שכן שלא יכוון לגמור אותה בליבו, וזה שנאמר: "והתקדשתם" – במעשה, "והייתם קדושים" – במחשבה, וזה שאמר: "כי קדוש אני" – כמו שאני קדוש במעשה ובמחשבה, כך תהיו אתם קדושים. הא למדת, שאין אדם נקרא "קדוש", עד שיקדש עצמו במעשה ובמחשבה, ודע, כי לא יכול האדם לבוא אל החמדה הזאת, עד שיקדש עצמו במותר לו ויגדור עצמו מן הדברים המרגילין לעבירה, וכמו שאמר: כל המכניס ידו למטה מן הטבור – תקצץ, וכן: כל האוחז באמה ומשתין, כאילו הביא מבול לעולם וכו', כי דרכו של יצר הרע, משיאו להשביע נפשו ולמלא תאוותו במותר לו, ואחר כך כאשר לא תמצא ידו במותר, יסיתנו אל איסור קל ואחר כך אל החמור ממנו, עד שיכפור במי שאמר והיה העולם, שאין דין ולא דיין ולא גן עדן ולא גהינם ולא עולם אחר, על כן צריך לעמוד על נפשו להלחם עם תאוותו, שיהיה לו מעלה על הבהמה, שאין לה מעצור מכל אשר תשיג תאוותה, עד כאן לשונו.

אחורי ארי ולא אחורי אשה

בספר "רכב אליהו" ז"ל, שפתי יצר הרע הוא, שאומר לו: הלא אינך עושה רעה בהסתכלות, כי אין כוונתך לזון עיניך, אלא להכיר האשה הזאת, וכיוצא בזה מורה יצר הרע, לכן יעשה אדם גדר וסייג לעצמו, ויחשוב שהרי גבור שבגבורים – משוון, חסיד שבחסידים – דוד, חכם שבחכמים – שלמה, נכשלו באשה, ואמרו רבותינו זכרונם לברכה: אחורי ארי ולא אחורי אשה, ויתן אל ליבו הלא היא חמת מלא צואה ופי מלא דם, והמסתכל בה עושה עצמו אלוקי מסכה ומכניס רוח הטומאה בקרבו, עד כאן לשונו.

כל הכובש עינו מן העריות זוכה ורואה פני השכינה

אמרו חז"ל: כל הכובש עינו מן העריות זוכה ורואה פני השכינה, שנאמר: "ועוצם עיניו מראות ברע ... מלך בפינו תחזנה מישרים" – ודי בהערות אלה שישתדל אדם לישא אשה בבחירתו ולהשיא בניו קודם שיבואו לידי החטא הגדול הזה, כמו שאמר רב חסדא: ואי הוי נסיבנא בארביסר הוי

ולבד מזה הנסיון הוא גם לילדים קטנים ובחורים שאצלם גרוע ענין זה אלפים ורבבות פעמים יותר מאצל אנשים ויותר עלולים להתקלקל לעולם על ידי זה רחמנא ליצלן. והחזקת כלים הנ"ל בבית מביא נסיון גדול להילדים על ההוה והעתיד.

על כן הננו פונים בזה לכל אחינו בני ישראל בקול רעש גדול, **אנא חוסו על נפשותיכם ונפש עולליכם וכל בתיכם ותתרחקו מן הכיעור והדומה לו עד קצה האחרון** – ותדעו כי כל הנוגע בו כאילו אוכל **סם המות ממש** רחמנא ליצלן, ולא יתפתה בפתויים בדויים כי לא יזיק לו ועל בניו ישמור וכדומה מפתויי היצר, ואל תאמין בעצמך אמרו ז"ל, כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוג' – הרבה חשבו כן עד שראו החורבן אצל בניהם שירדו עד תהום רחמנא ליצלן.

ובאמת לפי חומר הדבר ותוצאות הנוראות ה' מן הראוי לאסור איסור על כל כלי הקאמפיוטער בכל מקום משום לך לך אמרין נזירא כו', אבל מה נעשה שהיום כבר בגדר אין הציבור יכולים לעמוד בו, על כן ראוי לגדור גדר גדול וכל אחד יגדור חצירו עד קצה האחרון לפי יכולתו.

מצטערים ואומרים ווי לאותו האיש. ובשעה שהכרוז מכריז, שלהבת של אש יוצא מנהר דינור ופוגע בתרגול השחור שלמעלה, והוא מקשקש בכניפו וקורא אצל הפתח, פעם ראשונה כי הנה יום בא בוער כתנור, פעם ב' קורא כי הנה יוצר הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיחו, באותה שעה מעידים ומזכירים לאדם כל מה שעשה וחשב לעשות, והוא חותם עדותו עליהם. ופעם שלישית כשבא המלאך ונוטל נשמתו קורא ואומר מי לא יראך מלך הגוים וגו', כל אלו הדברים אינו שומע אלא הנפטר בעצמו, שנאמר תוסף רוחם יגועון (תהלים ק"ד), כלומר תתן להם תוספת חכמה ברוחם בעת יגועון רחמנא ליצלן. (ועיין 'שכר ועונש' שמות פרשת בא בשלח, ועיין רבינו בחיי ויקרא פרק י"ז פסוק ז', ועיין זוהר חלק א' דף ר"ח עמוד ב', עשרה מאמרות – מאמר עולם קטן סימן ג').

עוד כתוב בזוהר הקדוש (חלק ב' דף קט"ז עמוד ב' דף קע"ז עמוד ב', תיקוני זוהר דף קמ"ב עמוד ב'), כל אדם אחר צאתו מן העולם נשמתו באה אל אדם הראשון מתווכחת עמו ואומרת: אתה גרמת המיתה לבני אדם. משיב לו אדם הראשון: בני, אני חטא אחד חטאתי, ואתה תראה כמה עבירות עברת, בפרט העולה על הכל בענין שמירת הברית. באותה שעה אין לבן אדם פתחון פה להשיב, הולך ממנו בבושה וכלימה, רחמנא ליצלן. וכתוב שם כשדנים האדם למעלה, מעלים נשמתו לפני הקדוש ברוך הוא, והנשמה נדונת על פי עצמה והנשמה מעידה לפני בוחן לבות וכליות על מה שחשבה לעשות, כי על מה שכבר עשה כבר נאמר וכל מעשיך בספר נכתבים.

ועוד כתוב בזוהר הקדוש (בראשית דף ר"ז עמוד ב', דף ר"ח עמוד ב', במדבר דף קכ"ו עמוד ב'), כל מעשים שעשה אדם בעולם הזה הוא מודה עליהם בשעת מיתתו, ושני סופרי מעלה כותבים, וכשמוציאים אותו לבית הקברות, שלשה כרוזים מכריזים לפניו, אחד מימינו, אחד משמאלו ואחד מלפניו, ואומרים: זהו פלוני שמרד בקונו ולא שם יראתו יתברך לגדל עיניו, טוב היה לו שלא היה נברא, ואחר שנקבר בא רוחו מתאבל על גופו וכו'. שבעה עדין יחלפון על האדם בעת הפטירה, האחד כשיוצא הרוח, ב. כשיוצאין הכרוזין לפניו עד בית הקברות, ג. בשעת הכנסתו בקבר, ד. דין שנעשה בו בפנים הקבר, ה. דין התולעת, ו. דין הגיהנם, ז. דין הרוח ששט בעולם ואינו מוצא מנוחה, והכל בגלל רוחות רעות שנתהוה ממעשי ידיו, בפרט בענין פגם הברית, ה' יצילנו, אמן.

האדם ממנו על יסוד זו, כי הם ברוח קדשם ידעו עד כמה בשר ודם עלול לכרוע ברך מול יצרו ואמרו (אבן העזר סימן כ"א) מאד מאד יתרחק האדם מן העריות, וכעת נתהפכה המציאות שמתקרבין אל האיסור מאד מאד. ועוד יש אפשרות שנגד רצונו בלי מתכוין לוחץ על כפתור המגולה לפניו עומק זוהמת טומאת כל העולם מרגע לרגע, וכשכבר מגולה נגד עיניו מה יעשה הבן שלא יחטא^{מט}. ובודאי ממשיך בהסתכלות להלאה. וכיון שעבר ושנה נעשה לו כהיתר עד שלאט לאט מתרוקן מן הקדושה בכל מכל כל, כמו שכן מעשים בכל יום. לן חכמו ישכילו בעומק הדברים ויחשבו לדעת כי הכלי הלזו מחזיק סם המות המזיק לנשימה, שאם חס ושלוש ילחץ בכפתור שלא כהוגן אז יצא לחוץ וימלא כל אור הבית, ובמדה זו יסתכל על קאמפיוטער ואינטערנעט הנ"ל כי הם גרועים מזה דגדול המחטיאו יותר מההורגו והראשון מיתת הגוף והנשמה קיים לעולם הבא והשני הרגו בעולם הזה, וגם בעולם הזה כרתו ומנתקו מחיים הנצחיים, ויצייר במחשבתו שיש לו חדר בביתו ששם מתקיים מאור^י גרוע ומתועב מאד ואינו סגור רק נזהרין שלא לפתחו ואם בטעות יפתחו יראו מיד הכל.

אמינא לשטנא גירוי בעיניו, וביותר צריך הכתוב לזרז למי ששהה עשרים שנה ולא נישא, שכל ימיו יהיה בהרהורי תשובה, שיעשה סייגים וגדרים לעצמו, שלא יבוא לידי הרהור רע, שלא יאה, חס ושלוש, בכלל קרקפתא דלא מנח תפילין כמו שנאמר בשלחן ערוך אורח חיים (סימן ל"ח סעיף ד'), וזה לשונו: **המניח תפילין צריך להזהר בהרהור תאוות אשה, וכתב רמ"א בהג"ה בשם הכל בו, ואם אי אפשר לו בלא הרהורים, מוטב שלא להניחם, עד כאן לשונו.**

(מט) אמרו חכמינו זכרונם לברכה: "שוב" יום אחד לפני מיתתך. שאלו את ר' אליעזר וכי אדם ידע מתי ימות? אמר להם כל שכן ישוב היום, שמא ימות למחר.

כתוב בזוהר (בראשית דף ר"ב), כשקרבו ימי האדם למות, שלושים יום קודם מותו, מכריזין עליו ברקיע, ואפילו צפרי שמים מכריזים עליו, ואם הוא צדיק שלושים יום קודם פטירתו מכריזים עליו בגן עדן, וכל אותם הימים נשמתו עולה בכל לילה ורואה מקומה באותו עולם, ואותו האיש אינו שליט בנשמתו כמו קודם, כשמתחילים השלשים יום צלם האדם מתחשך שנאמר ונסו הצללים.

עוד כתב בזוהר הקדוש, דע כי כפי הנהגת האדם בעולם הזה בימי חלדו, כך מתנהגים עמו ביום הפרידה, אם הנהגתו בעולם הזה היתה טובה וישרה בעיני אלוקים ואדם, אזי טרם צאת נשמתו מקדמים ובאים אצלו נשמות קרוביו ומכיריו הצדיקים ומתראים עמו באותם הדמויות שהיו בעולם הזה, ומקדימין לו שלום ומשמחים אותו, אבל אם חלילה הנהגתו לא היתה רצויה, אזי בר מינן באים מלאכי חבלה וטורפים נשמתו בפניו, וצעקת נשמת האדם באותה שעה נשמעת מסוף העולם ועד סופו באין מושיע לה רחמנא ליצלן. (ועיין ספר 'שכר ועונש' חלק א' פרשת מקץ ויגש)

איתא בגמרא (נדרים דף ל"ט) כיון שהגיע קצו של אדם הכל מושלין להמיתו רחמנא ליצלן, אפילו זבוב ואפילו יתוש, שנאמר (בראשית ב) והיה כל מוצאי ירגוני.

וכתוב בזוהר הקדוש (דף ר"ח עמוד ב', ועיין מעולפת סיפורים יום אחד ועשרים), ביום פטירתו של אדם, ד' יסודותיו נלחמים זה בזה, והכרוז שמכריז עליו נשמע במאתים ושבעים עולמות, אם הוא זכאי כל העולמות שמחים ואם לאו חס ושלוש כולם

